

[Udenrigsministeren.]

er den danske fordømmelse af de amerikanske bombardementer i Vietnam bragt direkte til den amerikanske regerings kundskab, bl. a. i samtaler med amerikanske ministre i forbindelse med møder i NATO.

Det er regeringens opfattelse, at en officiel tilkendegivelse, der bliver afgivet offentligt, i den nuværende situation er det bedst egnede middel til at gøre indtryk på den amerikanske offentlighed og statsledelse.

At protestere i NATOs permanente råd, hvor forhandlingerne foregår på embedsmandsniveau og i fortrolighed, vil ikke med samme virkning tjene det formål omgående og offentligt at give udtryk for Danmarks holdning til USAs krigsførelse i Indokina.

Regeringen har derimod anset det for nyttigt foruden at anmode Danmarks ambassadør i Washington også at bede vor faste repræsentant ved NATO om at søge at skaffe yderligere bidrag til belysning af det spørgsmål, man må stille sig i denne tid: Hvad var årsagen til de voldsomme amerikanske bombardementer over Hanoi og Haiphong i slutningen af december måned 1972?

Når hele spørgsmålet om Danmarks forhold til NATO drages frem i forbindelse med den amerikanske krigsførelse i Indokina, må det erindres, at Danmarks medlemskab af NATO er grundlaget for vor nuværende sikkerhedspolitik, ligesom NATOs eksistens har været en afgørende forudsætning for, at der gennem de senere år har kunnet føres en resultatrig afspændingspolitik i Europa. Det vil derfor efter regeringens opfattelse ikke være i Danmarks interesse at lade begivenhederne i Vietnam få følger for vort forhold til alliancen.

Af *K. J. Mortensen* til justitsministeren (29. december 1972):

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af meddelelsen i radioavisen i dag til morgen om, at en kommune agter at oprette et kommunalt vagtværn i lighed med den politiløse tid under besættelsen?“

(Spm. nr. 78).

Begrundelse.

Flere gange i det sidste halve års tid har man hørt om oprettelse af private vagt-

værn, og nu meddeles det, at en kommune har vedtaget at oprette et kommunalt vagtværn.

Da korps af denne art ikke rigtig har deres berettigelse, ligesom de i disse korps ansatte ikke har hverken nogen lovmæssig beskyttelse eller uddannelse i at klare sig i en vanskelig situation, synes det meget betænkeligt med sådanne oprettelser.

Det ville synes noget bedre, såfremt der omgående blev nedsat en kommission til undersøgelse af politiets arbejde for at undersøge, om flere af politiets personale kan overføres til patruljetjeneste, ligesom det bør undersøges, hvor stort et behov der er for uddannelse og ansættelse inden for politiet, ligesom det vel nok bør overvejes, om der er mulighed for at overføre beløb fra de andre ministeriers budgetter, for ikke at besparelserne er skyld i oprettelse af private og kommunale vagtværn, fordi justitsministeriets budget forhindrer politiet i at udføre de opgaver, som rettelig bør ligge dér.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (5. januar 1973):

Ved lov nr. 166 af 18. maj 1937 blev det kommunale politi nedlagt, og der blev oprettet et for hele landet fælles statspoliti. Formålet med loven var at samle politimæssige opgaver, som hidtil havde været varetaget dels af kommunale politikorps, dels af et statspolitikorps under én politimyndighed — statspolitiet. Reglerne herom findes nu i retsplejelovens kapitel 11.

På denne baggrund vil en kommune efter min opfattelse ikke kunne deltage i oprettelsen af et vagtkorps eller i en ordning med eksisterende vagtkorps, der får til opgave helt eller delvis at varetage politimæssige funktioner, f. eks. patruljering eller overvågning i kommunen. Der vil derimod intet være til hinder for, at en kommunalbestyrelse ligesom f. eks. andre ejere af faste ejendomme kan træffe aftaler om et særligt tilsyn med de bygninger, der tilhører kommunen.

Da det kommunale selvstyre hører under indenrigsministeriet, har jeg drøftet det stillede spørgsmål med indenrigsministeren. Indenrigsministeren har tilsluttet sig min opfattelse, og indenrigsministeriet vil derfor indhente nærmere oplysninger fra den